

MAGISTERIUM

CARTEA ÎNTÂI

TESTUL
FIERULVI

HOLLY BLACK ȘI
CASSANDRA CLARE

ILUSTRĂȚII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR

Traducere: Roxana Olteanu
Redactare: Madga Trandafir
Corectură: Adriana Gălinescu
Tehnoredactare computerizată: Andrei Govaciu

Holly Black and Cassandra Clare
MAGISTERIUM. THE IRON TRIAL
Ilustrații de Scott Fischer

Copyright © 2014 by Holly Black and Cassandra Clare LLC
Illustrations © 2014 by Scott Fischer
Jacket art by Alexandre Chaudret, © 2014 Scholastic Inc.
Jacket design by Whitney Lyle & Christopher Stengel
Lettering by Jim Tierny, © 2014 Scholastic Inc.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii GORINT JUNIOR, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL GORINT.

ISBN 978-973-128-557-3
București, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLACK, HOLLY

Școala de magie *Magisterium* / Holly Black și Cassandra Clare;
il.: Scott Fischer ; trad.: Roxana Olteanu. - București:
Corint Junior, 2014-
5 vol.
ISBN 978-973-128-556-6
Vol. 1. : *Testul fierului*. - 2014. - ISBN 978-973-128-557-3

I. Clare, Cassandra
II. Fischer, Scott M. (il.)
III. Olteanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

PENTRU SEBASTIAN FOX BLACK,
PENTRU CARE NIMENI NU A LĂSAT VREUN
MESAJ DE AMENINȚARE SĂPAT ÎN GHEAȚĂ

↑ ≈ Δ ○ @

PROLOG

DE LA DISTANȚĂ, bărbatul care se chinuia să se cațäre pe perețele alb al ghețarului semăna cu o furnică ce se urca pe marginea unei farfurii. Departe sub el, mahalaua La Rinconada arăta ca o grămadă de pete împrăștiate, vântul părea să se întetească pe măsură ce urca, aruncându-i în față zăpadă mărunță și înghețându-i suvițele jilave ale părului negru. Cu toate că avea ochelari de protecție chihlimbarii, tot trebuia să-și strângă ochii în strălucirea soarelui care se reflecta în zăpadă, la apus.

Cu toate acestea, bărbatului nu îi era teamă că o să cadă, deși nu se folosea nici de frânghii și nici de chingi. Avea doar crampoane și un singur piolet. Numele lui era Alastair Hunt și era mag. Pe măsură ce înainta, substanța rece a ghețarului se topea și lua diverse forme sub palmele sale.

El înainta cu greu, iar urmele lăsate de mâinile și de picioarele sale rămâneau imprimare în gheață.

Când a ajuns la grotă, cam pe la mijlocul ghețarului, era pe jumătate înghețat și complet epuizat din cauza efortului de voință depus ca să înfrunte asprimea naturii. Îl secătuisese de energie exercitarea permanentă a puterilor sale magice, dar nu îndrăznise să se oprească.

Grota se deschidea în munte ca o gură imensă, dar nu se vedea nici de sus, nici de jos. Se târî în mâini peste marginea ei și respiră adânc, cu greutate, blestemându-se că nu a putut ajunge acolo mai devreme, că a permis să fie păcălit. În La Rinconada, oamenii văzuseră explozia și se întrebau, în șoaptă, ce putea să fie focul acela din gheață.

Focul din gheață. Ar fi trebuit să fie un semnal de îngrijorare... sau de atac. Grota era plină de magi, prea bătrâni sau prea tineri ca să lupte, de răniți și de bolnavi, de mame de copii mici, care nu puteau

fi lăsați singuri – așa cum era și soția lui Alastair cu fiul său. Toți stăteau ascunși aici, într-unul dintre cele mai îndepărtate colțuri ale pământului.

Maestrul Rufus îl convinsese că altfel ar fi vulnerabili, în voia sorții, iar Alastair avusese încredere în el. Atunci când Inamicul Morții nu-și făcu apariția pe câmpul de bătălie pentru a da ochii cu fata Makar, campionul magilor în care-și puseseră toți speranța, Alastair își dădu seama ce greșeală făcuse. Se grăbi înapoi în La Rinconada, zburând aproape tot drumul, în sensul curenților de aer. De acolo a mers pe jos deoarece Inamicul deținea un control puternic și imprezibil asupra elementelor naturii. Cu cât urca mai sus, cu atât i se făcea mai frică. *De-ar fi cu toții bine!* se gândi el când păși în grotă. *Ah, de-ar fi cu toții bine!*

Ar fi trebuit să se audă scâncetele copiilor. Ar fi trebuit să se audă murmurul discuțiilor îngrijorate și zumzetul incantațiilor. Dar nu se auzea decât urletul vântului care se izbea de culmea golașă a muntelui. Pereții grotei de gheață albă erau pătați de sânge, iar acolo unde acesta căzuse, gheața se topise. Alastair își scoase ochelarii de zăpadă, lăsându-i să cadă în stratul de omăt, și înaintă mai mult în grotă, încercând din toate puterile să se stăpânească.

Pereții grotei aveau o sinistră luminozitate fosforescentă. Singura lumină de acolo era la mare distanță de intrare, fapt care ar putea explica de ce s-a împiedicat de primul cadavru, fiind gata să cadă în genunchi. Alastair s-a tras înapoi cu un urlet, apoi a strâns tare din ochi când ecoul i-a răspuns cu același urlet. Fata-mag peste care dăduse era arsă și peste puțină de recunoscut, dar purta brățara de piele cu placa de cupru bătută pe ea, ce demonstra că era studentă în anul al doilea la Magisterium. Nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani.

Trebuia să te fi obișnuit cu moartea până acum! își spuse el. Erau în război cu Inamicul de zece ani, deși uneori i se părea că trecuse un secol. La început păruse imposibil – un tânăr, chiar dacă Makar,

care își propusese să învingă moartea însăși. Dar pe măsură ce Inamicul creștea în putere, iar armata lui de Călăreți ai Haosului se făcea tot mai numeroasă, amenințarea îi pusese într-o situație disperată... culminând cu acest masacru nemilos al celor mai neajutorați și mai nevinovați.

Alastair se ridică în picioare și înaintă în grotă, căutând cu disperare pe cineva anume. Își făcu loc cu greu printre cadavrele măștrilor de la Magisterium și Collegium, ale copiilor prietenilor și cunoscuților lui și ale magilor răniți în bătăliile de dinainte. Printre ele zăceau și cadavrele hăcuite ale Călăreților Haosului, cu ochii lor tulburi, acum întunecați pe vecie. Deși magii fuseseră luați prin surprindere, era evident că dăduseră o luptă crâncenă, din moment ce doborâseră atâția soldați din armata Inamicului. Luptându-se cu oroarea pe care o simțea în stomac, cu mâinile și picioarele amorțite, Alastair merse împleticit... până când a văzut-o.

Sarah.

A găsit-o zăcând chiar în spatele grotei, lângă un zid de gheață innegurat. Ochii îi erau larg deschiși, privind în gol. Irisul era cețos, iar genele erau acoperite cu gheață fină. Se aplecă spre ea, trecându-și mâna ușor peste obrazul ei rece. Respirația îi ieși șuierător din piept, iar plânsul lui umplu tot aerul. Dar unde era fiul lor? Unde era Callum?

Mâna dreaptă a lui Sarah era încheștată pe un pumnal. Se pricopuse de minune să modeleze minereul scos din adâncuri. Ea își confecționase singură pumnalul, în ultimul an de Magisterium. Avea și un nume: Semiramis. Alastair știa cât de mult prețuise Sarah pumnalul acela. *Când va fi să mor, vreau să am în mână arma mea!* îi spunea ea mereu. Dar el nu voia ca ea să moară vreodată.

Degetele i se încheștară pe obrazul ei rece. Plânsul îl făcu să se întoarcă brusc. În grotă asta plină de moarte și tăcere, un plânsset.

Un copil.

El se întoarse, căutând surescitat locul de unde se auzea scâncetul firav. Părea să vină din apropierea intrării în grotă. Se grăbi înapoi de unde venise, împiedicându-se de cadavrele înghețate bocnă, ca niște statui, până când, brusc, din mijlocul masacrului îl privi o altă față familiară.

Declan. Fratele lui Sarah, rănit în ultima bătălie. Fusese sufocat printr-o magie extrem de crudă – fața îi era albăstruie, ochii erau împăienjeniți de vasele de sânge sparte. Unul dintre brațe era cumva răsucit, iar sub el, apărat de răceala gheții printr-o pătură de lână, era fiul lui Alastair. Pe când privea scena aceasta uluit, băiețelul deschise gura și începu să plângă slab, ca un pisoi.

Ca în transă, tremurând de ușurare, Alastair se aplecă și își luă copilul în brațe. Băiatul se uită la el cu ochii lui mari, cenușii, și deschise gura să plângă iar. Când pătura căzu într-o parte, Alastair văzu și de ce. Piciorul stâng al copilului atârna într-o poziție oribilă, ca o creangă ruptă de copac.

Alastair încercă să invoce magia pământului ca să-l vindece, dar nu avu destulă putere și nu reuși decât să-i aline puțin durerea. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, își înfășură copilul cât mai strâns în pătură și se chinui să ajungă înapoi în fundul grottei, acolo unde zăcea Sarah.

Ținând copilul în fața ei, de parcă ea ar fi putut să îl vadă, îngenunche lângă trupul mort.

– Sarah, șopti el, cu lacrimile înecându-i glasul, o să-i spun cum ai murit încercând să-l protejezi! O să am grijă să știe întotdeauna cât de curajoasă ai fost!

Ochii ei îl priveau fix, goi și lipsiți de viață. El strânse mai tare copilul la piept și întinse mâna să-l ia pe Semiramis din mâna ei. Când se aplecă, observă niște semne ciudate în gheață, ca și cum ea ar fi scrijelit acolo înainte de a muri. Dar erau mult prea uniforme ca să fie simple zgârieturi. Aplecându-se mai mult, își dădu seama

că erau de fapt niște cuvinte – cuvintele pe care soția lui le săpase în gheața grotei cu ultimele ei puteri.

Fiecare cuvânt citit a fost ca o lovitură grea în stomac.

UCIDE COPILUL

CAPITOLUL UNU

CALLUM HUNT ERA o legendă în micul său orașel din North Carolina, dar nu în sensul bun al cuvântului. Era faimos pentru remarcile sale sarcastice, care îi scoteau din sărite pe profesori, dar mai era specializat și în iritarea directorilor, a monitorilor de pe hol și a femeilor de la cantină. Consilierii psihologici, care mereu încercau să-l ajute (la urma urmelor, mama bietului băiat murise), ajungeau să spere că niciodată nu-și va mai face apariția în cabinetul lor. Era absolut jenant să ajungi să-ți pierzi controlul în fața unui puști furios de doisprezece ani.

Încruntarea permanentă a lui Call, părul lui negru ciufulit și ochii cenușii, plini de suspiciune, erau mult prea bine cunoscute prin vecini. Îi plăcea să se dea cu skateboardul, deși durase ceva până când se obișnuise să-l manevreze – o mulțime de mașini poartă și acum semnele acestor începuturi. Era văzut adesea în fața diverselor vitrine – unde se vindeau benzi desenate, săli de jocuri sau magazine care vindeau jocuri. Până și primarul ajunsese să-l cunoască. Ar fi fost și greu să-l uite după ce năvălise peste vânzătorul de la magazinul cu animale de

companie, în ziua Paradei de Mai, când a înhățat cârțița cu care acesta voia să hrănească un boa constrictor. Îi părea rău de creatura oarbă, cu pielea ridată, care părea neajutorată... și, în numele corectitudinii, a mai eliberat și toți șoarecii albi care erau felul doi în meniul șarpelui.

Nu se gândise niciun moment că toți șoricicii aceia aveau să alerge haotic printre picioarele participanților la paradă, dar la ce să te aștepți... șoarecii nu sunt prea deștepți. Nu-i trecuse prin gând nici că spectatorii vor fugi așa de niște șoareci amărâți, dar nici oamenii nu sunt prea deștepți – cel puțin așa încercase să explice situația tatălui Call, la sfârșit. Nu era vina băiatului că se stricase parada, dar toată lumea – mai ales primarul – se purta de parcă așa ar fi fost. Într-un final, Call fu convins să înapoieze cârțița vânzătorului.

Tatăl lui Call nu era de acord cu furatul. Din punctul lui de vedere, furatul era aproape la fel de rău ca și magia.

Callum se foia pe scaunul tare din fața biroului directorului, întrebându-se dacă avea să mai vină a doua zi la școală și dacă îi va simți cineva lipsa, în cazul în care nu va veni. Trecu în revistă, iar și iar, diferitele moduri în care putea să dea peste cap testarea magilor – de dorit într-un mod spectaculos. Tatăl lui îi înșira mereu toate posibilitățile de ratare: *Golește-ți mintea complet. Sau concentrează-te la ceva absolut diferit de ce vor monștrii aceia de la tine. Sau gândește-te la testul altcuiva, în loc să te gândești la al tău.* Call își frecă piciorul, care înțepenise și îl duruse în timpul orelor toată dimineața – i se întâmpla asta de multe ori. Cu cât creștea mai mult, cu atât îl durea mai tare. Cel puțin partea fizică de la testul de magie – indiferent în ce ar fi constat – era simplu de ratat.

În capătul holului se auzeau copiii din sala de sport, se auzeau adidașii lor scârțâind pe lemnul lucios al podelei, vocile lor ridicate

în timp ce se tachinau unii pe alții. Și-ar fi dorit să joace și el măcar o dată. Poate nu ar fi fost atât de rapid ca ceilalți copii și poate că i-ar fi fost greu să-și țină echilibrul, dar era plin de o energie fără limite. Era scutit de ora de sport din cauza problemelor la picior; chiar și în școala elementară, atunci când voia să alerge sau să sară în pauze, monitorii veneau la el și-i spuneau să se potolească, ca să nu se rănească. Iar dacă nu se potolea, îl obligau să intre în clasă.

Ca și cum niște vânători ar fi fost cel mai groaznic lucru care i se putea întâmpla cuiva. Ca și cum piciorul lui ar fi putut să fie și mai rău de atât.

Call oftă și continuă să fixeze geamurile ușilor pe care tatăl său urma să le deschidă în curând. Avea o mașină care nu putea trece neobservată, un Rolls-Royce Phantom din 1937, de un argintiu strălucitor. Nu mai avea nimeni în oraș așa ceva. Tatăl lui Call avea un magazin de antichități pe Main Street, care purta numele *Acum și Din Nou*; era plăcerea lui cea mai mare să ia un lucru vechi și să-l facă să arate strălucitor, ca nou. Ca să-și mențină mașina funcțională, trebuia să meșterească câte ceva la ea aproape în fiecare weekend. Și tot timpul îl ruga pe Call s-o spele și s-o ungă cu un fel de ceară veche, ca să nu ruginească.

Rolls-Royce-ul mergea perfect... spre deosebire de Call. Își privi adidașii, așa cum stătea și bătea din picioare. Când purta jeansi din aștia nu se vedea nimic în neregulă la piciorul lui, dar imediat ce se ridica și începea să meargă, deja era evident. A făcut operații peste operații, încă de când era mic, și tot felul de tratamente de recuperare, dar adevărul este că nimic nu l-a ajutat. Tot șchiopăta ușor când mergea, de parcă ar fi încercat să pășească într-o barcă aflată pe apă, care se legăna dintr-o parte în alta. Câteodată, când era mai mic, se juca de-a piratii sau zicea că e un marinăr neînfricat, cu un picior de lemn, gata să se scufunde odată cu corabia lui după o bătălie lungă, cu nenumărate salve de tun. Se juca de-a piratii și de-a ninja, de-a cowboy-i și de-a exploratorii extraterestri.

Dar niciun joc cu magie. Asta niciodată.

Auzi hârâitul unui motor și se ridică în picioare – doar ca să se așeze la loc plictisit. Nu era tatăl lui, ci doar o banală Toyota roșie. În clipa următoare, Kylie Myles, o fată din clasa lui, trecu în grabă pe lângă el, urmată de un profesor.

– Succes la proba de balet! îi spuse domnul Kemal și se întoarse repede în clasă.

– Da, mersi, spuse Kylie, care apoi se uită ciudat la Call, ca și cum l-ar fi evaluat. Asta era una dintre trăsăturile ei caracteristice, la fel ca părul ei blond și lucios sau rucsacul cu unicorn. Când se aflau în aceeași cameră, privirea ei trecea peste el de parcă ar fi fost invizibil. Ciudat și surprinzător, ea și-a unduit mâna ca și când l-ar fi salutat, după care s-a îndreptat spre Toyota. De unde stătea el, putea să-i vadă pe părinții ei stând pe scaunele din față, afișând un aer nerăbdător.

Era oare posibil să meargă și ea tot acolo? Se ducea tot la Testul Fierului? Dar, dacă ar fi așa... Se ridică repede de pe scaun. Dacă se ducea acolo, trebuia s-o avertizeze cineva.

Foarte mulți copii cred că sunt cumva speciali, spusese tatăl lui Call cu un dispreț nedisimulat în voce. Și părinții lor cred la fel. Mai ales în familiile în care puterile magice datează de generații întregi. Iar în familiile în care magia nu s-a mai manifestat de mult timp, un copil cu puteri magice e o speranță de a se întoarce la putere. Dar cei mai jalnici sunt copiii care nu au rude cu puteri magice. Ei cred că o să fie ca în filme.

N-are nicio legătură cu filmele.

Chiar în clipa aceea, tatăl lui Call intră în curba de lângă școală cu un scârțâit strident de frâne, iar Call nu mai putu s-o vadă pe Kylie. Schiopătă spre ușă și ieși, dar când ajunsese la Rolls, Toyota familiei Myles dăduse deja colțul și nu se mai vedea.

S-a zis cu avertizările.

– Call!

Tatăl lui coborâse din mașină și se aplecă să deschidă ușa din dreapta. Părul lui negru, ca o mătură – același păr negru vâlvoi pe care îl avea și Call –, începuse să încărunțească pe la tâmpile. Cu toată căldura de afară, bărbatul era îmbrăcat cu un sacou din tweed, cu petice de piele la coate. Lui Call i se părea adesea că tatăl său seamănă cu Sherlock Holmes din vechiul serial BBC; uneori, oamenii chiar erau surprinși că nu are accent britanic.

– Ești gata?

Call ridică din umeri. Cum ai putea să zici că ești gata pentru ceva care, dacă o dai în bară, îți va da toată viața peste cap? Sau dacă n-o dai în bară, în cazul lui.

– Cred că da.

Tatăl lui deschise portiera.

– Bine. Urcă!

Interiorul Rollsului era impecabil, ca pe dinafară. Call observă cu surprindere că pe bancheta din spate erau două cârje. Nu mai avusese nevoie de cârje de ani de zile, de când căzuse de pe spalier și își sucise glezna – glezna de la piciorul *bun*. După ce tatăl lui urcă în mașină și porni motorul, Call arătă cu mâna spre cârje și întrebă:

– Ce-i cu astea?

– Cu cât arăți mai rău, cu atât sunt mai multe șanse de a fi respins, zise tatăl său încruntat, privind cu atenție în spate, fiindcă ieșeau din parcare.

– Dar nu e un fel de păcăleală? obiectă Call.

– Call, oamenii trișează ca să câștige. Nu poți să trișezi ca să pierzi.

Call își dădu ochii peste cap, lăsându-l pe tatăl său să creadă ce vrea. Call era sigur de un singur lucru – nu se va folosi de cârjele alea decât dacă nu va avea încotro. Dar nu avea chef să se certe pe tema asta, nu azi, când tatăl, într-un mod absolut surprinzător, arsesse pâinea pentru micul dejun și se răstise la el când îndrăznise să se plângă că se duce la școală doar pentru două ore.